

sagkyndige ved ellers, hvad der staar i en Paragraf af Byggeloven af 1889, end sige i Lov Nr. 21 af 27. Februar 1897.

Med disse Bemærkninger skal jeg anbefale Lovforslaget til Vedtagelse og skal paa et senere Tidspunkt tillade mig at foreslaa det henvist til et Udvalg.

C. F. Sørensen: Da det ærede 5te tingvalgte Medlem nu har gjort Rede for Enkelthederne i Lovforslaget, skal jeg ikke komme ind derpaa, men kun sige, at Lovforslaget er nødvendiggjort ved Hovedstadens stærke Udvidelse ude i Periferien, hvor Kommunalbestyrelsen Gang efter Gang har truffet paa Vanskeligheder, som det paa Grund af mangelfulde Bestemmelser i den gældende Lov har været meget kostbart at komme ud over. Det foreslaas derfor her, at der i Bestemmelserne angaaende Ekspropriation til Gader, Veje, Pladser o. s. v. tilføjes en Bestemmelse om Sporveje og lignende Trafikmidler. Enhver, der kender Forholdene, vil sikkert erkende, at denne Ændring, saaledes som Forholdene har udviklet sig, er blevet i højeste Grad paakrævet. Jeg beklager, at de to Bestemmelser, som den ærede sidste Taler omtalte, ikke er blevet medtaget af Justitsministeren. Den ene gik ud paa, at der til Ejendomme, hvorfra der til offentlige Formaal eksproprieres et Areal, kan lægges et andet hensigtsmæssigt liggende. Jeg tror, at det paa mange Omraader vilde have været tidssvarende, og det vilde have haft overordentlig stor Værdi for Kommunen uden at kunne siges at være til Skade for Ejerne. Ligeledes beklager jeg, at den anden Bestemmelse, der giver Kommunen Ret til at skønne over Erstatningen til vedkommende for midlertidige Indskrænkninger i Raadigheden over Ejendommen, er udgaaet. Nu bestemmes det, at der skal ydes fuld Erstatning i Henhold til § 10 i Loven af 14. December 1857. Men trods disse to Udeladelser, som jeg betragter som en Svækkelse af Lovforslaget, kan jeg dog paa mit Partis Vegne tiltræde det foreliggende Lovforslag.

Bunch: Det foreliggende Lovforslag er fremkommet efter et Ønske fra Københavns Kommune om en Ændring af Bygningslovens § 14. Der er al god Grund til at opfylde Kommunens Ønske, og jeg kan paa det konservative Partis Vegne anbefale, at vi gør det. Komme ind paa Enkelthederne efter den udførlige Redegørelse, som Ordføreren for Venstre har givet, skal jeg ikke, da jeg ved, at Lovforslaget kommer i Udvalg. Hvis det ikke var foreslaet fra anden

Side, vilde jeg have foreslaet det, idet der er sket en Henvendelse til mig fra Frederiksberg om at maatte blive stillet paa lige Fod med København i dette Lovforslag. Dette Spørgsmaal vil der nu blive Anledning til at tage frem i Udvalget, og jeg skal derfor slutte her, idet jeg anbefaler Lovforslaget til hurtig Behandling i Udvalget.

Trier: Jeg skal fatte mig i al Korthed og bede om Undskyldning for, at den Tale, jeg i Øjeblikket holder, i stærkere Grad end anstændigt bærer Præg af Forkøelse. Da jeg i det hele kan slutte mig til Lovforslaget, kan jeg anbefale det til Fremme, men der er et Punkt, hvor jeg vil tage Forbehold, og det er det samme Punkt, som ved Sagens forrige Behandling, for en halv Snes Aar siden, var Genstand for en ivrig Debat, nemlig Spørgsmaalet om den Vej, ad hvilken man kan gennemføre Ekspropriationen. Jeg forstaaer ikke, hvorfor Lovforslaget netop har optaget som ubetinget det rette den Ordning, som fra Højres Side den Gang foresloges. I mine Øjne vidner det om nogen Mangel paa Fremsyn, naar man vil udelukke Muligheden af andre Betalingsmidler end netop Pengene. Jeg skal ikke komme ind paa Enkeltheder, men jeg tror, at baade i praktisk Henseende, set fra et kommunalt Synspunkt, og fra et Verdenssynspunkt vilde det være heldigt at forberede sig paa Tilvejebringelse af Erstatning ad anden Vej end den ene, som Lovforslaget frembyder. Det er vel heller ikke ganske grebet ud af Luften, naar man f. Eks. fra de krigsførende Magters Side udtrykkelig, hvis jeg ikke tager fejl, har forbeholdt sig Ret til at kræve Erstatning fra de overvundne Magter betalt paa anden Maade end netop i rede Penge, saasom i Raastoffer og andre Varer. Jeg skal ikke her komme ind paa en Drøftelse af denne Side af Sagen, men det staar for mig, som om det er et Spørgsmaal, der ogsaa fra andre, vidererækkende Synspunkter maa siges at være et Fremtidsspørgsmaal. Jeg tror derfor, at det er uheldigt at slaa fast som Princip, hvad der i dette Lovforslag slaas fast, og vil altsaa tillade mig, idet jeg tager dette Forbehold, i det eventuelle Udvalg ogsaa at føre denne Side af Sagen frem.

H. P. Jensen: Det foreliggende Lovforslag gaar jo ud paa at give København Mulighed for at udvikle sig, og jeg har ikke nogen særlig Grund til at komme ind paa Enkelthederne, da vor Ordfører allerede har været inde derpaa. Men jeg vil gerne